

pečí, že by bylo zmařeno nebo značně stíženo, což se státi může proto, že dlužník své jmění ztenčuje, na př. zcizuje, odstraňuje a pod. Ostatně lze poukázati v této příčině na hlediska, jež obsahuje k této věci § 180 jedn. ř. Že v tomto případě možnost takového značného stížení exekuce přes onu kauční hypoteku není nebo nebyla vyloučena, na příklad tím, že by dlužník mezi tím mohl zciziti nemovitost, takže by pak exekuce na nemovitost nemohla býti na základě vydobytého exekučního titulu zavedena přímo proti nabyvateli nemovitosti, nelze popíráti, a vymáhající věřitel nebyl povinen, poněvadž to § 371 ex. ř. nepřikazuje, svůj zájmovací návrh exekuční i po této stránce blíže odůvodniti. § 27 ex. ř. se na tento případ nehodí, neboť v něm se předpokládá povolení exekuce, a vzhledem na povolenou exekuci pouze stánová, že nemá býti vykonána ve větším rozsahu, než toho uskutečnění nároku vyžaduje. Právní ochranu proti zajišťovacím exekučním úkonům, jež se ukáží jako neoprávněné pro nedostatek potřeby zajištění vůbec, nebo jako nadbytečné co do rozsahu zajištění, poskytují §§ 376 a 377 ex. ř.; příslušný právní prostředek vyhrazen jest však výslovně návrhu dlužníka, a teprve na takový návrh jest soud povinen, po slyšení vymáhajícího věřitele o potřebě a rozsahu zajištění uvažovati, po případě šetření konáti a o tom rozhodnouti, zda takové úkony mají býti vykonány či vykonané již zrušeny neb obmezeny. Neprávem dlužnice i soud rekursní mají za to, že k těmto úvahám o potřebě exekučního zajištění byl soud povinen aneb i jen oprávněn již při tom, když se usnášel o návrhu na zájmovací exekuci.

Čís. 5035.

Tříletou lhůtu, ve které zaniká přednostní právo převodního poplatku z nemovitosti, jest čítati od doby, kdy poplatek podle platebního rozkazu měl býti zapraven, nikoliv ode dne dotyčného knihovního vkladu práva vlastnického.

(Rozh. ze dne 13. května 1925, R I 403/25.)

E x e k u č n í s o u d nepřihlížel k eráru v přednostním pořadí z výtěžku nemovitosti, prodané exekučně dne 27. října 1924, převodní poplatek ze vkladu vlastnického práva, jenž se stal dne 7. února 1921. **R e k u r s n í s o u d** převodní poplatek eráru přikázal. **D ů v o d y:** Dle min. nařízení ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. přísluší státu co do poplatku z převodu majetku právo přednostní, jež zaniká uplynutím tří let od doby, kdy měl býti poplatek dle platebního příkazu zapraven. Nezáleží tudíž na tom, kdy došlo k převodu. Poněvadž jest z přihlášky patrné, že byl tento poplatek vyměřen roku 1922, neuplynula do dne 27. října 1924 od té doby ještě tři léta, nezaniklo tudíž ono přednostní právo eráru.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel odporuje přikázání poplatku z převodu majetků z toho důvodu, že od vkladu práva vlastnického, jehož se poplatek týká, t. j.

od 7. února 1921, až do dne dražby, t. j. do 27. října 1924, uplynula více než tři léta. Jde tedy o otázku, zda tříletou lhůtu, ve které zaniká přednostní právo převodního poplatku, čítati jest ode dne knihovního vkladu práva vlastnického, jak rozhodl první soud, či ode dne splatnosti, jak rozhodl druhý soud. Tomuto jest dáti za pravdu. Podle §u 216 čís. 2 ex. ř. zapraviti jest z rozdělovací podstaty také poplatky z převodu majetku, zadržené z posledních tří let před příklepem, pokud podle platných předpisů mají zákonné zástavní a přednostní právo na dotyčné nemovitosti. Podle §u 72 popl. zák. ze dne 9. února 1850, čís. 50 ř. zák. vázne převodní poplatek na věci, která jest předmětem převodu, a má přednost před všemi pohledávkami vzniklými z titulů soukromoprávních. Podle čl. III. odst. 14 nař. min. fin. ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák., vydaného podle císařského schválení a zachovaného v platnosti článkem III. úv. zák. k ex. ř., zaniká přednostní právo převodního poplatku uplynutím tří let, počítaných od té doby, kdy poplatek podle platebního rozkazu poplatníkem měl býti zapraven. I když se nehledí k novým udáním rekursu finanční prokuratury, že dotyčný platební rozkaz vydán byl dne 4. prosince 1922 a že doručen byl dlužníkům dne 31. prosince 1922, že tedy splatnost poplatku nastala dne 30. ledna 1923, jest vidno již z přihlášky berního úřadu, že převodní poplatek vyměřen byl platebním rozkazem až roku 1922 a že úroky z prodlení čítány byly až od 20. ledna 1923 (správně 30. ledna 1923), takže — i kdyby se včítal celý rok 1922 do tříleté lhůty, ve které přednostní právo zaniká — tato lhůta do dne dražby, t. j. do 27. října 1924 ještě neuplynula. Prá-
vem tudíž přiznal rekursní soud převodnímu poplatku přednostní po-
radí.

Čís. 5036.

Ve vymáhání (uplatnění odpočtem) promlčené pohledávky nelze spatřovati čin protiprávní ani zavinění, zavazující k náhradě škody.

(Rozh. ze dne 13. května 1925, Rv I 421/25.)

Žalující zasilatelská firma předložila dne 10. července 1922 ředitelství čsl. státních drah v Praze za účelem vyřízení tarifních reklamací 13 nákladních listů dle konsignace a požadovala jménem a jako postupník svých komitentů zaplacení celkem 552.60 Kč a 1.688.40 Lir. Železniční ředitelství vyřídilo reklamace ty dne 18. ledna 1923, uznavši povinnost k zaplacení 4.567 Kč 90 h, poukázalo však pouze 3.447 Kč 40 h, kdežto zbytek 1.120 Kč 50 h zaplatiti odepřelo, namítajíc, že obnos tento si právem kompensuje za tarifní nedoplatky. Zásilky tyto týkaly se firmy ing. V. a bylo to zboží, jehož dopravné bylo zaplaceno dne 9. ledna 1922, pokud se týče dne 11. ledna 1922. Vzhledem k tomu vymáhala strana žalující tento nedoplatek na firmě ing. V., avšak žaloba byla zamítnuta z toho důvodu, že nárok eráru na nedoplatek byl promlčen ve smyslu §u 71 žel. dopr. řádu. Strana žalující opověděla dráze ve sporu s firmou ing. V. spor, avšak dráha sporu tohoto se nesúčastnila. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se zasilatelská firma na eráru jed-